

Proč máme respektovat, že se někdo cítí jako žehlička, závěs, nebo si vezme komodu? Je to jeho právo, ale at' nám to necpe

 radiouniversum.cz/kekely-rene-2d-proc-mame-respektovat-ze-se-nekdo-citi-jako-zehlicka-zaves-nebo-si-vezme-komodu-je-to-jeho-pravo-ale-at-nam-to-necpe

5. listopadu 2023

René Kekely Díl 2/3

Text 5.11.2023 32 min Přehrát

#LGBT #Lidé #Společnost

Když prestiž povolání klesne pod úroveň pracovnice na veřejných záchodcích, je to přinejmenším k zamyšlení. Nicméně většinu novinářů to, zdá se, netrápí, a místo zpráv a reportáží zhusta publikují recepty na „správné“ myšlení, nebo identifikují nejen nesprávné myšlenky, ale i nesprávná slova, a s nimi celé skupiny spoluobčanů. „Novinařina nám tady v Česku během posledních patnácti let upadla,“ konstatoval v předchozí části rozhovoru náš host, mimo jiné také novinář, René Kekely, a dodal k tomu: „Když jsem před pětadvaceti lety začínal, tak byl úzus, že to můžu napsat tak či onak, ale vždycky si posluchač, divák, či čtenář má vzít to, co on chce, a ne abych já mu to vštěpoval.“ Další bolístkou české novinařiny, které jsme se dotkli, je pak také to, jaká témata, oblasti, či lidé, se obloukem obcházejí, jako by neexistovala, možná aby se ve výsledku opět zdálo, že existuje jenom jeden správný pohled.

Martina: Mám obavu ještě z jedné věci, a vrátím znovu zpátky k žurnalistice, že to, co jsi tady říkal, by se při pohledu zvenčí mohlo klidně proměnit v diskusi nikoliv o tom, že tímto sociálním systémem propadávají mnohdy nejpotřebnější, ale že najednou zjistíš, že se diskutuje jenom o tom, že jsi řekl „pro hendikepované a postižené“ – a tím jsi je urazil, protože oni nejsou hendikepovaní, ale jsou s hendikepem, s postižením, nebo ještě možná úplně jinak. Já už se

v tom nevyznám. A najednou zjistíš, že diskuse je jenom o slovech, jen o pojmech – a teď použiji slovní spojení, které nesnáším – že je úplně o ničem. A někde dole jsou stále ti nemohoucí, na které stát a okolí, řekněme, kašle.

René Kekely: Samozřejmě.

Martina: To je ta žurnalistika?

René Kekely: Jistě. Někdo by řekl – a já to také říkám – ano, pořád ještě, i přesto všechno, žijeme v zemi, kde je pořád sociální a zdravotní systém. Pořád to nějak funguje. Jsou země, i ne úplně daleko kolem nás, kde to takhle dobře nefunguje. Na druhou stranu si říkám: To je právě výmluva mnohých úředníků a institucí, takže když někde přijdeš, a něco potřebuješ, tak hodinu hledají, proč to nejde. Nehledají cestu, jak by to mohlo jít, aniž by porušili zákon, ale hledají, proč to nejde, a budou ti vysvětlovat, a psát na A4, proč to nejde, a nikde tam nebude, proč by to mohlo, a jak by to mohlo jít. A tak je to se vším. My často slovíčkaříme v mnohém, aniž hledáme cestu, nebo vynalézáme mýdlo, když už bylo vynalezeno. My říkáme – a to mně vadí nejvíc – všechno bylo špatně, a teď začneme znovu. My nebereme to, co v okolí funguje, a nepřetavíme to na naše podmínky, ale vždycky vymýšlíme, a pak na to jenom koukáme. A lidé zvenčí, ze zahraničí, přijedou, koukají a říkají: „Proč to neuděláte takto jednoduše?“ A my říkáme: „Protože to nejde. Protože naši vrchní páni a dámy řekli, že to nejde.“

Martina: Tady bych ti možná maličko oponovala v tom, že se obávám, že spoustu těchto manýrů, móresů a neochoty jsme naopak převzali.

René Kekely: Jasně.

Manželství bych zachoval pro muže a ženu, protože – man-žel.

A registrované partnerství bych navrhol jako partnerství, vztah, sňatek.

Martina: Že to u nás fungovalo docela normálně, hezky, s jakýmisi rezidui zdravého rozumu, a najednou jsme rozhodli, že budeme evropští, nebo světoví, a začali jsme si právě vymýšlet nekonečné diskuse o termínech, o nových úmluvách a smlouvách. Mimochodem když už jsem to řekla, tak před nějakou dobou mi jedna senátorka říkala, že chce v Senátu iniciovat, i pro veřejnost, společnou diskusi „Istanbulská úmluva – výzva nebo hrozba“, a nakonec jí nebylo umožněno, aby se tato beseda v prostorách Senátu odehrála tak, jak si přála. Co si o tom myslíš?

René Kekely: Tento problém je už dlouhodobý, protože u nás cokoliv člověk na tato témata řekne, tak to vždycky chytí z jedné, nebo z druhé strany. Mě třeba fascinují nekonečné diskuse o tom, jestli máme mít manželství pro všechny, jestli máme umožnit stejnopohlavním párům adoptovat děti, a jestli se to má jmenovat manželství, nebo partnerství. Já sám musím říci, že jsem trochu jiné orientace než většinová společnost, i když moje kamarádky často říkají: „Co je to většinová společnost?“ Ale teď si dělám legraci, chci to nadsadit. Já osobně bych o těchto věcech vůbec nediskutoval – vždycky si říkám, že důležité je, jak to funguje, a aby to fungovalo, a jestli se to jmenuje tak či onak, je úplně jedno. A vždycky říkám: Sexuální orientace není měřítko pro to, jestli jsem dobrý či špatný člověk, jestli pracuji dobře, nebo špatně, ale je to jakýsi trochu můj problém, a trochu můj cit. A to, jestli mám větší cit k mužům, nebo k ženám, je vlastně moje věc.

Samozřejmě, že by to moderní vyspělá společnost měla respektovat, a já osobně jsem s tím nikdy – až na jednu výjimku u jednoho člověka, kdy ve výsledku zjistíš, že pomalu obtěžoval mladé holčičky – neměl problém. Ale na druhé straně mně vadí – a teď si asi budu plivat trochu do vlastního hnízda – aktivismus, ty boje. Já nechci za nic bojovat. Jak mi řeklo x mých kamarádů, přátel, a i docela významných lidí, tak gayové jsou dokonce v řadách policie, politiky, lékařských kapacit, a tak říkám: Nechceme za nic bojovat. Pokud je tady nějaké bezpráví

jakéhokoliv typu, ať už se to týká rasy, náboženství, pohlaví, všeho, tak to pojdme zcelit tak, ať je to lidské. To znamená, že jestli chci žít s mužem, nebo žena chce žít se ženou, tak proč by nemohla? Proč by nemohla mít stejná práva?

Martina: A máš pocit, že nemůže?

René Kekely: Stejně povinnosti. Samozřejmě, že může, jasně. Po dlouhých dohadech tady vzniklo registrované partnerství. Ano. Všichni říkáme: „Jsme jako auta, musíme se registrovat.“ Fajn. V tu dobu asi v této zemi nebyl terminus technicus jiného typu. Všichni aktivisté říkali: „Jo, nám to stačí. My jsme s tím v pohodě.“ Mně se tento termín také úplně nelíbí. Na druhou stranu mně třeba osobně, je to můj názor, a nikomu ho necpu, nejde přes pusy „manželství“. Manželství bych já osobně zachoval pro muže a ženu, protože man-žel, už to samo o sobě... A registrované partnerství jako statut bych navrhoval jako partnerství, vztah, sňatek, nevím co. A samozřejmě bych napravil nepravosti.

Čili, žiji-li s mužem, nebo žena se ženou, měl bych mít stejná práva a povinnosti – informace o zdravotním vztahu, dědické řízení, a nějaké další věci. To samé, když jeden z páru má třeba z předchozího klasického vztahu dítě, a zemře mu rodič, tak proč se o dítě nemůže postarat partner či partnerka, kteří jsou mu blízko, a nemůže ho vychovávat spolu s novým partnerem? A proč je tam zcela reálná hrozba, že dítě má jít do dětského domova? A kecy jako: „Já mám dvě maminky, dva tatínky.“ Nikdy to tak není. Já znám pár párů, kde děti vychovávají, a funguje to skvěle. A ani jeden z těch párů, jenom upozorňuji, nechodí do žádných průvodů a nebojuje za nikoho a za nic. Oni si žijí svým životem. Také je samozřejmě štve bezpráví, které tady ještě je, že musí být XY plných mocí, aby se dozvěděli, jestli jeho

partner, který skončil v nemocnici, umírá nebo neumírá. To je samozřejmě špatně. Ale pojďme přestat bojovat. Mě dokonce – jak jsi říkala...

Martina: Ale víš, kolik lidí, víš kolik aktivistů, kolik...?

René Kekely: Se tím živí?

Martina: Kolik společností by tím přišlo o práci? Teď se obrátím na tebe, protože je to i tvoje záležitost.

René Kekely: Jasně.

Bezpráví v registrovaných svazcích by bylo už dávno napraveno, kdyby někteří pořád nebojovali, nekřičeli, neřvali, a nedělali z toho víc, než to je

Martina: Kdybyste přestali bojovat. Kdyby... Nebo to říkám špatně? Protože ty k tomu nepatříš? Protože to, že jsi gay, neznamena, že jsi aktivista a že patříš k LGBT.

René Kekely: Nejsem a nechci. LGBT jako takové nepopírám, nikomu to neberu.

Martina: Ale to je firma.

René Kekely: Já vím. Ale já říkám: „Chodte do průvodu. Dělejte, co chcete. Je to vaše svaté právo.“ Nikomu to nechci brát. Jenom, prosím, přestaňte u nás bojovat. Jsou země, kde je asi potřeba bojovat, kde je asi potřeba nějakým způsobem poukazovat na to, že se tam děje bezpráví. I Polsko, shodou okolností. Když si vezmeme Polsko, tak tam dnes ženy, které jsou heterosexuální, a někdo je znásilní, nebo přijdou do jiného stavu, a jsou ohroženy na životě, tak přesto všechno je nechají pomalu zemřít. A žijeme v jednadvacátém století, a Polsko je údajně demokratická země. A to je daleko větší hrozba než to, že já si oficiálně nemohu vzít svého partnera za muže, když to tak řeknu v nadsázce.

Ale já říkám: „Nechci bojovat. Pokud tak chci vysvětlovat, a chci si sednout s politikem, nebo s politiky, a říct: „Fajn, tak tohle funguje. Tohle nefunguje. Pojd'me napravit to, co nefunguje, protože i já platím daně, i já mám právo a nárok. Ale musíme mít práva, musíme mít i povinnosti. A dokonce – jak jsi mluvila o paní senátorce s Istanbulskou úmluvou – tak já jsem zase mluvil s několika politiky, kteří mi na rovinu řekli: „Možná by už stav právního bezpráví v registrovaných svazcích byl napraven, kdybyste pořád nebojovali, nekřičeli, neřvali a nedělali z toho víc, než je.“ A já říkám: „Máte vlastně pravdu. Protože...“

Martina: Jenomže když bude o LGBT více slyšet, tak z toho kouká více pozornosti, tím pádem možná více dotací, financí a více ústupků. Ale na druhou stranu musím říct, že spousta mých kolegů, přátel říká: „Nám už to strašně leze na nervy. My nepořádáme průvody blond'atých heterosexuálek, nebo tmavovlasých, a neříkáme, že je tady mnoho vtipů na blbé blondýny, a podobně.“ Řekni mi: Neměli byste to třeba vy, kdo přemýšlíte tak, jak jsi právě řekl, už stopnout? Prostě říct: „Nechte toho. Tváříte se, že mluvíte za nás za všechny, ale vy si tady spravujete nějakou svou gay, nebo LGBT agendu. Přestaňte do toho tahat nás!“ Je to stejné, jako se já snažím vystupovat proti tomu, aby feministky říkaly, že mluví ve všem za mě.

René Kekely: Jasně. Ale víš co. Já ...

Martina: Co s tím?

René Kekely: Já, nebo mnoho gayů, ale i leseb, dneska, co vím, už to říkají. A já ...

Martina: Ale potichu, na rozdíl od tebe.

René Kekely: Jistě. Ale je to otázka: Co překřičíš a kam se dostaneš? Ale já nechci bojovat ani s LGBT. Já mám mezi těmito lidmi řadu přátel, a znám i lidi, kteří pořádají, nebo spolupořádají průvody. Já říkám...

Martina: Jako Prague pride?

René Kekely: Ano. Já říkám: „Já vám to neberu, ale pokud už chceme, pojdme v této zemi, kde opravdu nikdo netrpí tím, že by byl zavřen, vyhozen z práce – nebo možná byl, ale ne v tom měřítku, v jakém se to děje v jiných zemích... Ale tady mám pocit, že i když se povedeš za ruku se svým milým, nebo se svou milou, a nejsi klasický heterosexuál, tak ano, dobře, na vesnici, malém městě, je to huuúú, ale když je to v Praze, tak si tě nikdo nevšimne. Myslím, že se to od devadesátých let hodně změnilo a že opravdu řešíme malichernosti a že my bychom měli opravdu řešit nápravu tohoto stavu a že LGBTQ+ by mělo spíš jít za poslanci, senátory, a dalšími, a říct: „Podívejte se, nám nejde o to, jestli nás budete nazývat tak či onak, ale...“

Martina: Jenže jim o to jde. Tady se hádáme o slova.

René Kekely: Ale právě oni nedosáhli toho, čeho by dosáhnout měli. A to je zrovnoprávnění věcí praktických a právních. A o to tady snad jde. A pak se tady hádáme, nebo hádají o to, jestli adopce dětí stejnopohlavními páry. Já znám řadu stejnopohlavních párů, kteří děti nechtějí, protože říkají: „Ne, že bychom je neměli rádi, ale my na to nemáme čas – děláme kariéru – a vlastně k tomu nemáme cit.“ Naopak znám pár párů, kde opravdu vychovávají děti, a jsou to děti nejspokojenější, které znám. A naopak děti z heterosexuálních rodin jim ve školách závidí, jak skvěle se mají.

Děsí mě teorie o 70 pohlavích. Zním jen dvě. V Americe, když chce 8-12leté dítě změnit pohlaví, tak to rodič musí podporovat, jinak mu dítě odeberou. A toto jde do Evropy.

Martina: A co ty si tedy myslíš o adopci stejnopohlavních párů?

René Kekely: Já si myslím, že kdokoliv může dát dítěti lásku, kdokoliv na to má prostředky, cit, nervy, zázemí, by měl mít možnost to udělat bez ohledu na jakoukoliv orientaci, rasu, a podobně. Prostě – víš, co je

spíš problém? Že když já půjdu do krevního centra darovat krev, a nebudu lhát, tak jako gay nesmím darovat krev. Když tam napíšu, že jsem té či oné orientace, tak mi krev nevezmou, respektive ji odmítnou, protože jsem takzvaně riziková skupina. Ale já nejsem promiskuitní, zatímco heterosexuál, který – pardon – souloží snad na každém rohu, klidně krev darovat jít může darovat. Tak to jsou třeba věci, které mi vadí. A potom...

Martina: A to jsou věci, které by se asi daly úplně snadno napravit tím, že prostě podstoupíš krevní test, jestli nemáš v těle brufeny, protože tě bolela záda, nebo něco podobného.

René Kekely: Každá odebraná krev prochází kontrolou, a jestli je od heterosexuála nebo homosexuála, je úplně jedno, protože v kontrolním mechanismu je tam stopka, když se objeví jakýkoliv problém, ať už je to HIV, žloutenka, nebo jiný problém. Taková krev se samozřejmě vyřazuje. Dřív byl problém s krevními konzervami, kdy se na celém světě nakazilo mnoho lidí HIV, a bylo to napříč. Ale myslím, že tohle problém neřeší. Naopak. Pojdme napravit tento stav tak, ať neřešíme, jestli jsem gay, nebo heterosexuál – ale jsem člověk, mám práva a povinnosti, mám volební právo, mám nějakou povinnost, platím daně, tak chci stejná práva, jako kdokoliv jiný, a stejnou povinnost. A někoho z toho nevyčleňujeme.

Martina: A co si, René Kekely, myslíš o názoru, kterého je také už kolem dost a více, že tak, jako rostou nároky různých aktivistických, ať už transgender, nebo LGBT skupin, tak toho nebude nikdy dost?

René Kekely: Mě to trochu děsí. Malinko mě děsí, že se tady říká, že máme 70 pohlaví. Jedna moje kamarádka mi řekla: „Já tedy vím o dvou. A už malé děti na sobě poznají, kdo je holčička, a kdo je chlapeček.“

Martina: Řekla to Rowlingová, a už musí mít svou ochranku.

René Kekely: Zcela logicky. Je tam ten „pinda“ nebo ta „pipinka“, když to řeknu dětskou terminologií. Mě by zajímalo, co je těch 68 pohlaví?

Proč máme respektovat, že se někdo cítí jako žehlička, závěs, židle, láhev s vodou, nebo si vezme za manžela komodu? Je to jeho svaté právo, ale at' to nikomu necpe.

Martina: No jo, ale přesto v Německu byl nastolen zákon, který umožní jednou ročně si změnit pohlaví i v dokladech jenom tím, že se prohlásíš.

René Kekely: Ano. A v Americe je to dokonce tak, že když tvoje dítě na soukromých školách – na státních to není takový problém – přijde tvé 8, 10, 12leté dítě, syn nebo dcera, a řekne: „Hele, já už nechci být kluk nebo holka. Já chci být opak, nebo chci být nijaký“, tak ty, jako rodič, to musíš podporovat, a když to dostatečně nepodporuješ, tak ti dítě prostě odeberou. A to je zcela reálné.

A to je to, co mě děsí, protože všechno, co sem jde z Ameriky, tak my, jako Evropa, přebíráme – někdy je to fajn, někdy ne. A děsí mě, že tady budou přesné tabulky na to, že musíš respektovat, když se někdo ráno vzbudí a řekne: „Já jsem žehlička, nebo láhev s vodou.“ To je jako ta baba v Americe, která – a to je vážně myšlený případ – si usmyslela, (tam je v některých zemích možné všechno), že si vezme komodu, takže si vzala za manžela svou komodu, a chtěla někam letecky cestovat. A protože jí neumožnili vzít si komodu – svého partnera – na palubu, tak leteckou společnost zažalovala, a vedl se tam spor. Nevím, jak skončil. Tak takhle úchylné mi to přijde. Stejně jako když kuřák v Americe, který kouří 80 cigaret denně, vysoudí stovky miliard dolarů za to, že si zničil zdraví a život. Pojdme přemýšlet hlavou, pro boha živého. A pokud se chce někdo cítit jaké závěs, nebo jako židle, je to jeho svaté právo.

Martina: Ale možná by nemusel do průvodu.

René Kekely: Ať jde do průvodu, ale ať to nikomu necpe.

Martina: Já nechci průvody. Nechci závěsy v průvodu.

René Kekely: Já jsem teď říkal jednomu kamarádovi ze Slovenska: „Vy jste to předstihli, protože ve slovenštině máte – a on se strašně smál – když kakáte, neutrální rod, protože se to řekne: „Vy stě boli.“ A nevíš, jestli ty, nebo on, nebo ona.““ On se zamyslel a řekl: „Máš pravdu. My jsme vlastně dopředu. Protože tady řešíme, jak člověku, který se necítí jako muž, ani žena a ...“

Martina: Nebinární.

René Kekely: Nebinární. Ale já to nesnižuji. Chápu, že každý má nějaké pocity. Chápu, že se někdo takzvaně narodí v cizím těle, a není šťastný. To umím pochopit. Jsou na to studie, a je řada psychologů, sexuologů, kteří to řeší. Dokonce jsem mluvil s několika sexuology, kteří říkají: „Ano, ale je tady další problém, který právě mnozí aktivisté lidem neřeknou. Neřeknou jim, že je čekají různé problémy. Ale je spousta lidí, a nejenom u nás, ale i v zahraničí, kteří už podstoupili tu...“

Martina: Tranzici.

René Kekely: Tranzici, přeoperování, a po dvou, po třech letech, kromě toho, že se jim změnilly hormony, psychika, a tak dále, chtějí zpátky.

Martina: Protože zjistili, že jim to nevyřešilo problémy, jak to čekali.

René Kekely: A teď mi řekni, a to je další věc: My tady, pardon, ale když tady bude holčička, nebo malý chlapeček, který bude mít vzácné onemocnění, jehož léčba stojí desítky miliónů, tak to naše pojišťovny neplatí, nebo to řeší půl roku, rok, nebo se na to pořádají sbírky.

Martina: Sbíráme láhve, tedy víčka od – sbírala se víčka od Dobré vody.

René Kekely: Ale řešíme to půl roku, děláme sbírky a víme, že to dítě, nebo člověka, můžeme zachránit. A pak tady podstupují operace lidé, kteří vlastně nevědí, jestli jsou si jisti. Mně to přijde zvláštní. Já jim to neberu...

Co je priorita? Mít co jíst, kde bydlet, dostat ošetření, dělat profesi, která člověka baví. Největší svoboda je být zdravý. Když je člověk nemocný a nedostane péči, je nesvobodný.

Martina: A je to potom osobní tragédie, když člověk zjistí, že ...

René Kekely: My jsme zapomněli na priority. Priorita je, že já, když se budu chtít cítit bezpečně, tak vím, že můžu zavolat 156, 158, 155, a vím, že přijedou, pomůžou mi, a to je pro mě priorita. Víím, že potřebuji k životu světlo, vzduch, že když nebude voda, tak umřeme, když zhasne sluníčko, tak stejně umřeme. To jsou priority.

A pak jsou věci, které jsou nad to. Já vím, že za covidu byli všichni umělci našťvaní, a plivu si do vlastního hnízda – nás herce hrozně opomíjejí. Já to chápu. Na druhou stranu – co je prioritní? Aby ses najedla, abys měla kde bydlet, abys dostala ošetření v nemocnici, na záchrance, nebo na pohotovosti, aby ti někdo uhasil dům, když ti hoří – to jsou neopomenutelné profese. A potom jsou ty další. Já to nechci snižovat. A stejně tak je to i se životem. Já říkám, že největší svoboda v životě je být zdravý, protože když tě bolí zub, tak můžeš mít miliardu na účtu, můžeš létat, kam chceš, ale... Teď si představ, když jsi nemocná, vážně nemocná, a když nebudeš mít dostupnou péči, nebudeš si jistá, jestli tě vůbec ošetří, tak jsi ve stresu, jsi nesvobodná. To je podle mě největší svoboda.

Potom to, že můžu dělat to, co mě baví, profesi, práci. To je fajn. Samozřejmě ne každému je to umožněno. A potom se cítit bezpečně. Já se v zemi, v které žiju, chci cítit bezpečně, a jestliže mi tady někdo bude tvrdit, že říkat, že chci mír, je špatně, tak jenom připomínám, že Marta Kubišová, kterou považuji za velkou ikonu, zpívala píseň, která se po revoluci stala velkou hymnou, ve které se zpívá: „Ať mír dál zůstává s touto krajinou,“ a tak dále.

Martina: Že bychom Martě Kubišové začali říkat chcímír? To by asi byl...

René Kekely: To je paradox. Někteří lidé vůbec nevědí, co jim z té, pardon, huby padá, Já vůbec nesnižuji hrůzy, co se dějí na Ukrajině. To, že se někdo rozhodl ničit, likvidovat lidi a rodiny, je strašné. Ani já si v jednadvacátém neuměl představit, že kousek od nás budou padat bomby, bude se střílet do lidí. To je šílené, a pokud Putin, a ne jenom on, protože samozřejmě za tím vždycky stojí x lidí – vzpomeňme si, když se vypálily Lidice, tak to psychopat Hitler týden nevěděl, protože to způsobili primárně psychopati kolem něj – takže diktátor má vedle sebe vždycky další diktátory. Ale jenom chci říct, že vždycky to odnesou nevinní lidé, a tito neviní, bezbranní a chudí lidé, se stejně pomoci dočkají jako poslední. Ale já se chci v této zemi, ve které žiju, cítit, aspoň snažit se cítit bezpečně, a ne že mi tady někdo bude říkat: „Ale oni se tam mají daleko hůř.“ Nebo: „Oni se támhle mají...“ Já to vím. Já sám jsem pomohl, sám jsem poslal peníze. Je to pro mě svým způsobem traumatizující zjištění, že v této době, kdy můžeme takzvaně všechno, můžeme cestovat, a Ukrajina je poměrně vyspělá země, se tam dějí hrůzy. Otázka je, kdo tam tyto hrůzy ještě páchá, protože to nemusí být vždycky jenom armáda, která je obsadila.

Martina: Proč stále neděláme všechno pro to, abychom směřovali k diplomacii?

René Kekely: Ano. A já to říkám...

Martina: K dohodám?

René Kekely: Proč nehledáme cestu, aby tomu byl konec? Nechápu to.

Nenuťme lidi, aby se museli podílet na tom, co nechtějí. Když má někdo jinou orientaci, tak se s tím vyrovná, nebo nevyrovná, vyhledá odborníka, nebo útěchu. Ale necpěme to lidem, a nekřičme, že nás musí respektovat.

Martina: René Kekely, já nás vrátím zpátky, protože si s tebou chci povídat i o problematice, od které jsi teď odplul, o neustálé sexualizace společenských témat. Protože mě zajímá tvůj názor, vážím si ho. My jsme byli rok kolegové, pak jsme se asi dva roky neviděli, a pak jsi mě pozval do svého pořadu, a já se až tam dozvěděla, že jsi gay. Zkrátka léta žiješ se svým přítelem, bez hmbuku, neděláš u toho propagandu, nevystavuješ to na obdiv, je to prostě tvá soukromá věc – já jsem na to nepozorná, protože je mi to jedno – a tudíž pro mě představuješ zdravou část této společnosti. A chci se tě zeptat, jestli vadí také tobě to, co jsem řekla na začátku otázky, tedy neustálá, všudypřítomná sexualizace společenských témat? To znamená, že kolem gayů, lesbiček, transsexuálů, se pořád musí chodit po špičkách, nesmí existovat vtipy. Když se člověk dívá na staré filmy s Belmondem, tak kdyby někdo použil tyto repliky dnes, tak končí u filmu, v knihách, a podobně. Jak to vnímáš ty?

René Kekely: Když odběhnu – tak to máš se vším. Máš to s černochoy, se ženami, s blondýnami, se vším. A vlastně u jakýchkoli filmů. Já jsem teď koukal na „Dobrodružství rabína Jákoba“ s Louis de Funésem, kterého miluji, a byl to jeden z nejdražších a z nejúspěšnějších filmů svého druhu na světě. A kdyby se měl točit dnes, tak by Louise de Funése zavřeli, protože tam šije do černochoů, do všeho. Ale také...

Martina: Dělá si legraci z židů.

René Kekely: Dělá si legraci z židů, a sám vlastně svým způsobem pocházel částečně ze židovských kořenů. Měl tam lidi napříč. Ale jenom chci říct, že ze všeho děláme hrozný problém. A ta sexualizace, když zase odpluji, mi vadí. Já nejsem vůbec puritán, ale vadí mi, že v každém filmu... Čekám, kdy někdo natočí pohádku, a bude se tam souložit. Vadí mi, že v každém filmu, nebo v každém seriálu, se objevují tyto scény, byť jen náznaky, protože každý ví, co se za oponou, nebo za dveřmi, děje. Ale tak je to se vším. Prostě nenutíme lidi, aby se zákonitě museli podílet na tom, na čem se podílím já, nebo kdokoliv jiný. To znamená, mám-li já jinou orientaci, fajn, já se s tím buď vyrovnám, nebo nevyrovnám, můžu hledat pomoc, můžu hledat nějakou útěchu, nebo se s tím potřebuji vyrovnat s pomocí nějakého odborníka. To je fajn. Ale necpěme to lidem na ulicích, a nekřičme, a neříkejme: „Vy nás musíte respektovat!“ Jak si vymůžu respekt? Vymůžu si, nebo ho... Když budeš učitelka, vymůžeš si respekt tím, když dennodenně budeš chodit do třídy a říkat: „Vy mě musíte respektovat, vy parchanti!“ Nebo tě budou respektovat kvůli tvému příkladu, přátelskému přístupu, a protože jim ukážeš, že je nebereš jako póvl, protože jsi vzdělanější a starší, takže k tobě budou hledat cestu? Asi spíš tím druhým způsobem. Respekt si nikdo ani křičením, ani nadřazeností nikdy nevydělá. Vydělá si jedině – obavu, strach.

Martina: A myslíš, že si vymůžeš respekt tím – několikrát jsi zmínil pochody, průvody, Prague pride – že tam pochodují lidé v kožených řemíncích, s hlavou koně, s náhubky, a někdo je vede na řetězu? Co to v tobě vyvolává?

René Kekely: Mě se třeba shodou okolností na některé fotky po letošním, i předchozích Prague pride ptali někteří heterosexuální přátelé, kteří nás léta znají, a říkají: „Vás bereme, a máme vás rádi, protože jste normální v tom smyslu, že neřešíte, jestli jste tak nebo tak. Vy prostě žijete, jak žijete.“ Ptali se: „Tihle lidé také chtějí vychovávat děti? Také usilují o adopci? Také říkají: My chceme mít svá práva?“ Já

jim to neberu. Ať si chodí v kožených řemínkách, ať si chodí v maskách koně, ať si chodí v latexu, ale prosím pěkně – do klubu. Třeba Rakousko před mnoha lety, zatímco u nás postávaly šlapky u každého hraničního přechodu, v centru Prahy, a tak dále, tak Rakousko jim to nezakázalo, ale zavřelo je, a řeklo: „Tady máte své prostory. Dělejte si svou činnost a své záliby za zavřenými dveřmi.“ To je v pořádku.

Já nepovažuji lidi, kteří se musí takhle prezentovat, za lidi, kterým by šlo o stejná práva a stejné povinnosti. Oni jenom chtějí ukázat svou jinakost. To ať si ukážou. To ostatně dělají lidé, kteří mají potetované tělo, kteří mají plné tělo piercingu – je to jeho svaté právo. Ukáže si svou jinakost, ale ať po mně nechce, ať já si jdu také potetovat celé tělo, nebo si nacpat do nosu, do uší, a všude, piercing. Je to jeho právo, a já to respektuji. Ježíšmarjá, je to jeho život. Já nikomu neříkám: „Buď homosexuál. Ty buď lesba.“ Ne. Když za mnou někdo přijde, a řekne: „Co mám dělat? Já asi pravděpodobně inklinuji ke stejnému pohlaví.“ Tak mu řeknu: „Chceš si o tom promluvit? Chceš nějakého psychologa? Chceš sexuologa? Nevíš si s tím rady?“ Ok, ale rozhodně mu to necpu. A rozhodně mu neříkám: „Pojď se se mnou vyspat. Zkusíme to, jestli to funguje.“ To je přeci nesmysl. Takže jenom říkám: „Respekt si vymůžeš jenom tím, že ukážeš – a já to tak říkám celou dobu – že může fungovat někdo, kdo je odlišný v orientaci a ve smýšlení, v citově sexuálním měřítku.“ Ale nechci, aby někdo říkal: „On je dobřej, protože je gay.“

Třeba mi hrozně vadilo, když byli první Vyvolení, reality show, kde zvítězil známý Vladko Dobrovodský, a všechna média v mnoha člancích ještě rok po tom psala: „Homosexuál Vladko Dobrovodský“. To je jako kdyby někdo napsal „inženýr“ nebo „doktor“. Proč? Co to je? Také nepíše „heterosexuálně orientovaná Martina Kociánová“. To je přeci kravina. A jako my jsme přesně, jak jsi říkala, ze všeho děláme problém, i tam, kde není. Pojďme ho hledat tam, kde je. Pokud je tam nerovnost, bezpráví, pojďme to napravit bez ohledu na orientaci.

Všechny příspěvky s René Kekely

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.

Kupředu do minulosti

René Kekely Díl 1/3

Novináři hájí vládu, že se musí šetřit na důchodcích a invalidech. Ale nezeptají se, proč nešetří na sobě

29.10.2023 31 min

Text Přehrát